

dovolj na svetu, čemu naj bi jo množil še jaz s svojim opisovanjem! Ne, tega ne morem, ne smem.

Povem naj vam le še, da je ležal Tinček na mrtvaškem odru, prav kot pokošen cvet. Od vseh strani ga je obdajalo zelenje, pušpanovi in bršljinovi venci so se mu vili po obeh straneh, a on je ležal mirno, smehljajočih se lic, — pravi angeljček.

In kaj mislite, da sem storil jaz, ko sem zvedel to žalostno novico, da je Tinček umrl? Jokal sem, da, jokal, in ni me sram, tega povedati.

O Veliki noči pa, ko sem došel domov na počitnice, ni bilo Tinčka, da bi me obiskal, zato sem ga obiskal jaz na pokopališču. In v rahlo zemljo, pod katero spava moj Tinček, sem vsadil pomladne cvetlice: bele zvončke. Vsako pomlad se zakrije grob na gosto s temi cvetkami, oznanjaje, da pod njimi spava nedolžno bitje smrtni sen.

Ko pa zapihlja pomladen veterc, zazibljejo se zvončki na grobu, a moj znanček počiva v zemljinem naročju mirno, pokojno.

Na pustni torek.

(Spisal *Pivčan.*)

Pravijo, da je Gorupov Tevže nenavadno umen in prebrisan, in da mu nikoli ne izpodleti, česar se loti. Vendar lansko leto je imel na pustni torek veliko 'smolo'.

Kakor vsako leto so imeli Gorupova mati ta dan veliko opravila. In kako tudi ne? Saj je treba za pustni večer vendar kaj boljšega pripraviti, saj je pust samo jedenkrat v letu in ta dan naj bi želodec česa pogrešal! — Tako so že v jutro Gorupova mati zakurili v peči, česar ne storé vsak dan, ker sicer kuhajo na ognjišču. A danes je treba pripraviti peč za pêko. Sam Tevže je pri njih. Starejši bratec Polde je odšel v šolo in oče v gozd po drva. Pa ménite, da je Tevže kaj pomagal materi, ko so imeli toliko dela? Morebiti bi bil rad kaj storil v pomoč, a kaj — kamor se je prestopil, tam je bil v napotje.

Ko so mati že zamesili testo in je zgnetli v hlebe in kolače in potico, pa so hiteli k peči pogledat, če je dovolj razgreta. Tevže seveda za njimi.

„Skoči mi po omêlo, da peč razgrebem.“

Tevže vesel, da more kaj postreči, hiti za vrata in prinese materi metlo.

„Ti znaš pomagati, res, ti! Ali nisem rekla: omêlo. Veš kaj je omêlo?“ jezé se mati in hité sami v hram ter prinesó venkaj drog ovit na koncu z dolgim mahom in platnom.

Tevže gleda od daleč, kako mati grebejo žrjavico na kraj peči, a nič kaj ga ne zanima in kar dolgčas mu je. Počasi se zopet približa materi, ter jih pocuka za obleko, rekoč:

„Mati, kaj pa mucek, da ga ni tukaj? Še nič ga nisem videl danes. Kje pa je mucek? Slišite!“

„Ti otrok ti nemarni! Poberi se mi vendar, da te ne sunem z omelom.“

Tevže sam ni vedel, kako hitro je prišel na vrata, tako se je ustrašil. Slišal je bil o Božičih, ko so mati tudi pekli, od očeta besede: „ženske so takrat najbolj sitne, kadar pekó“. Dosedaj kar ni mogel popolnoma umeti, kaj so oče hoteli s tem reči, a danes si je že nekoliko znal razlagati pomen teh besedij. Vendar Tevže je blaga dušica, on ima mater rad, zato pa tudi ni dolgo premišljal o tem. Vedel je, da bodo mati drugačni, ko opravijo vse, in da njemu urežejo prvemu kolača in potice.

Spomnil se je zopet na mucka, kako da ga ni na izpregled. Zato jo mahne po dvorišču iskat ga. Mraz je bilo, da je kar škripalo. Brž začne dihati v pest, da bi si pogrel prstke, a kaj ko ga tudi v noge zebe. Že se hoče vrniti nazaj v toplo kuhinjo.

„Mijav.“

Tevže obstane in poslušá.

„Mijav.“

„Ah, mucek!“ vikne Tevže, steče proti hlevu in odpre vrata. „Rrř-mev, rr-mev“, ga pozdravi mucek in se mu vije okoli nog držeč rep visoko navzgor.

„Ah, ubogi mucek, gotovo so te oče zaprli v hlev, ko so odhajali v gozd — kaj ne? Oh, kako te zebe!“

To rekši vzdigne mucka za prednje noge, tako da se mu obesijo zadnje tace in rep čez koleni, in ga nese v kuhinjo.

Prišedši na prag vidi peč že pripravljeno: na klopi pred pečjo čakajo beli, lepo skvašeni hlebi, in na robu ognjišča je postavljena v zeleni kozici okrogla potica, pomazana na vrhu z rumenjacom in medom. Mati so imeli sedaj priti iz sobe in dejati pecivo v peč.

„Le čakaj mucek, sedaj se bova pa pogrela, saj se ves treseš mraza.“ To rekši stopi Tevže pred peč in potisne mucka tik k žrvavici. — Tsss — nekaj zacvre in muckove brke se zvijó osmojene v gube. Mucek pa — nebôdilen — sune z vsemi štirimi, zviije se Tevžetu iz rok, skoči naravnost na rob ognjišča, prevrne potico na tla in jo ubere skozi vrata, kakor bi mu gorelo za hrbtom. Mati pridejo mej tem iz sobe in vidijo ves prizor. Komaj se Tevže zavê, kaj se je zgodilo, že čuti jedno roko materino v laseh in drugo na plečih. Lop, lop, lop' odmeva nakrat po njegovem hrbtu in ojej, jej, jej' se razlaga po kuhinji, dvorišču in daleč po vasi.

K sreči se je nevihta v trenutku polegla, kajti mati so naglo zagrabili potico na tleh in jo ogledovali, kako je poškodovana. No, testo je bilo čisto in nedotaknjeno, pač pa je bila kozica na robu vsa pobita, tako da so jo morali naglo zamenjati z drugo posodo.

Tevže se je mej tem zmuzal pod kap pred hišo, pozabil na ves mraz in jokal je, bridko jokal. Ni vedel, ali bi se jezil na-se ali na mucka, ki se je usedel pred hlevom na prag, oziral se po strani na Tevžeta, lizal si tačico sedaj levo, sedaj desno in skušal zravhati zveržene brkice. Bog ve, koliko časa bi se bila tako gledala, da ni prišel Polde iz šole, kateremu je jokaje povedal vso nesrečo. Poldetu se zelo smili bratec, ker pač razume, kaj se to pravi: pustni večer biti brez večerje! Lepo prosi mater, naj mu odpusté; in res se dajo kmalu utolažiti. — Potoki Tevžetovih solzâ in bratove prošnje omečé tudi očeta. Po tako grdem dnevu se je zdel Tevžetu še veliko lepši — mastni pustni večer!

